

Въпрос на анимационен филм

Ан Мари Фильо

Преподавам с кино

Въпрос на анимационен филм

от Ан Мари Фильо

Прожекцията на анимационен филм трябва да позволи на учениците да се срещнат произведение, да го постави под въпрос, да формулира критична преценка, да изрази а мнение, аргументирана гледна точка, за обсъждане, за сравняване, за поставяне в перспектива, за изграждане на връзки с други произведения, други изкуства, други медии, които са иззели същия обект. Това е възможността да учениците да придобиват знания и да изграждат умения които могат да подложат на изпитание по друго време.

Дъжд и риба © Risa Kimpara

Две обикновени, но различни модалности на разпитване

Когато класовете са поканени да изучават предмет, какъвто и да е той, предложен от природата или произведения от изкуството на творението, каквито са например а текст или филм, могат да се възприемат два метода на разпит.

- Набор от внимателно организирани въпроси, често по степени на сложност, се предоставя на студентите, които отговарят на него.
- Разпитът не се спира предварително, а се изгражда съобразно размислите на учениците, когато открият обекта за изучаване и реагират; организирането на тези отражения и тяхното развитие ще позволи задължително за постигане на целите, поставени за анализ, за разбиране на смисъла, които остават идентични и в двете модалности; интересът на този втори подходът е да се създадат условия за прогресивно усвояване на метод, на автономия, включително чрез постепенно осъзнаване на хората ученици за съществуването на инварианти в техните наблюдения. Докато се адаптират към тяхната възраст и ниво, зависи от учителя да покани учениците да разсъждават върху стратегиите, които прилагат да разпитват, анализират, разбират, за да могат да ги критикуват, усвояват, могат да ги присвояват, използват повторно и развиват.

За да илюстрираме идеята, сега ще си представим, че учениците са поканени да открият филма на Риса Кимпара, „Дъжд и риба“.

Поддържайте целта на образно образование

Показването на анимационен филм е винаги възможност за предлагане студенти среща с а работа, творческа работа художествен, според подхода на уроци по изкуство и това каквато и да е преследваната цел.

Тук е уместно да припомним, подход на преподаване артистичен такива че тя е формализирани в различните публикации, достъпни на Уебсайт на Eduscol, в раздела посветен на тези учения¹. Акцентът е върху качеството очаквано от тези срещи с художествени произведения. Изучаване на анимационни филми може полезно да черпи вдъхновение от предложения, съдържащи се в тях съпътстващи документи.

¹ <https://eduscol.education.fr/cid99287/ressources-accompagnement-enseignements-artistiques-aux-cycles.html>

По-специално „В обсега на ръката, в обсега на думите, в обсега на окото: срещата с произведения на пластичните изкуства за възраст от 6 до 9“ и „Срещата с произведенията в обучението на ученик от 9 до 12 години: осмели се да изследваш, питаш, изследваш, питаш... стани изследовател на изкуството“.

От мобилизирането на личния опит до този на знанието

Деца са трогнати и разбират филма в светлината на техния опит. Ако работата тук е формално различна от тези с които учениците са запознати, то се отнася основно до преживяване, споделяно от всички, това на дъжда, на неговия шумове, този на чадъра, голям или малък, с който искаме да се забавляваме, този на училищния автобус може би. Той ангажира паметта, лесно се закотвя в личната история и насърчава играта на перцептивни конотации.

В зависимост от проекта можем да се подготвим за срещата, като разгледаме тази тема „дъжд“ преди прожекцията. Кой обича, кой не обича не ? за какво? Какви памети? Какви изображения? Ще можем да пишем, рисуваме, поставяме себе си, изследваме лексиката въображаем дъжд, преди да открие какво си е представил и разказал режисьорът.

Може би работата ще резонира и с детската култура. Голям брой произведения, подходящи за всички възрасти, се занимават с дъжд. В зависимост от възрастта им се четат книги или те самите четат, в които се сблъскват с героите дъждът, класика на детската литература като албума на Агнес Розенстил „Мими Кракра, дъждът, тя го обича!“.

Ще си спомнят детските стихчета на френски „Вали дъжд, мокро е, жабешко парти е.“, „Вали овчар“, на английски, "Rain rain go away"... Ще имат ли възможността да видят Джийн Кели да пее под дъжда? Както и да е, за мулти-п причини, лични, културни, социални..., учениците вече имат в себе си ресурсите да разберат филма.

Несъзнателно или не, учениците също ще мобилизират знанията и опита си за самото изграждане на истории, които основават техните очаквания и които им позволяват да предвидят предстоящите приключения. Във филма на Риса Кимпара, Разгръщането на историята е оригинално в своята трезвост. Това може да осуети стремежите на младите студенти, тези, които може би са се хранили тези предишни преживявания, полагайки основите на ранна култура на литературата и киното. Този филм е едновременно наративен, с много изтънчена наративна нишка, и съзерцателен. Може да е объркващо.

Rue de Paris, дъждовно време, Gustave Caillebotte, 1877, Art Institute of Chicago

Проучване

Да се срещнеш с произведението означава и да срещнеш автора му, означава да ситуиращ контекста на неговото създаване и разпространение. Студентите трябва да бъдат обучени да обръщат внимание на тази информация. Значението на това отъждествяване ще се потвърди само с неговото повторение, разширена, за да се срещне с други произведения, живописни, музикални, литературни... Скромно въпросът е да ги научим на уважение за един автор, за неговия труд и този на екипа му. Освен това те ще могат да изградят обучение за култури стъпка по стъпка, чиито произведения носят белезите на епохите, откриват с течение на времето „училищата“, както се говори отдавна за други изкуства чрез групиране, ако е приложимо, на художници в школи според тяхната страна на произход, според техния век, според артистично движение, към което принадлежат.

Анимационните филми, предлагани на платформата, са потопени в културата на своите автори, но също така са широко отворени на други влияния и съставът на самите производствени екипи често е мултикултурен. Ще забележим че повечето филми са със заглавия на английски, че в зависимост от възрастта и цикъла учениците ще се научат да превеждат. Без да навлизаме в полемика тук, това използване на английски за филми, произведени в страни, където това не е езикът официален подчертава обръщението към международна публика, чиято култура също ще повлияе на приема. В зависимост от годишния проект ще можем да запазим следи от тази идентификационна работа върху „контекста“ на произведенията.

В случая с филма „Дъжд и риба“ информацията, предлагана в самия филм, е систематично записана две писмености: японска азбука и след това латиница. Така информацията на японски се превежда на английски.

Заглавие	Дъжд и риба	Заглавието се появява след 43 секунди на японски и в английски. Имената на английските заглавия не започват с главна буква, както се изисква от конвенцията. Японските знаци означават "златна рибка", а не не "дъжд и риба". Те не са различни малки лодки, изпъкнали на фона на мъгливия хоризонт. ☞☞ = червено, ☞ = риба.
Автор	Риса Кимпара	японски режисьор
Екип и разпределение на функциите		Тази информация се появява в края на филма.
Сценарий, дизайн, монтаж и анимация	Риса Кимпара	4.22
Помощник за анимация	Юсуке Казута	4.22
Музика	Юсаку Масуда	4.28
Звукови ефекти	Такудзи Ое	4.28
Аудио миксер	Йошито Морита	4.28
производство	Токийски университет по изкуствата	4.28
Режисиран от	Риса Кимпара	4.34
производство	Токийски университет по изкуствата	4.34
Място на производство	Токийски университет по изкуствата	Появява се на екрана от самото начало.
Страна на производство	Япония	Индукциран от Токийския университет по изкуствата
Дата на завършване	2010 г	Дата в долната част на черния екран, последно изображение.

Може да бъде предоставена друга информация.

Дължина на филма	4.47 секунди
технически	2D филм
Допълнителна информация за производството	Филм, режисиран от Риса Кимпара ¹ като част от нейната първа година в Токийския университет по изкуствата.

Вземането под внимание на всички тези елементи зависи от проекта, изпълняван в класа, и нивото на учениците. Въпреки това изглежда Важно е учениците методично да свикнат да назовават поне автора, без да пренебрегват създаването на филм включва екип и да идентифицира годината и мястото на производство.

Ако учителят планира да направи анимационен филм с класа си, той вече може да наблюдава тук с учениците си различното функции, изпълнявани от членовете на екип, толкова много роли, които след това могат да бъдат разпределени.

Разликата между формата на този филм и тази на японските продукции, които са гледали, може да се стори на възрастните хора. Тук сме по-близо до основополагащата работа на китаецка Те Вей (1915-2010) и неговите анимирани измивания или до уникалността на Исао Такахата в Приказката за принцеса Кагуя (2013). В избора на режисьора личат елементи от японската култура.

Разказът. Питч, резюме, синопсис

Интересно е да поканите учениците да работят, устно и/или писмено, върху представяне на предложената история.

Можем да предпочетем термина "кука" пред този на "представяне", заимстван от търговията (представяне на продажби, търговски аргумент) и днес обикновено се използва за предизвикване на представяне в едно или две изречения, което трябва да предизвика интерес, обикновено без разкриване на края. Като цяло, тази презентация, тази „кука“:

. очертава първоначалната ситуация

. посочете знаците

. съобщава за първото събитие, което започва историята и което може да промени живота на героя(ите) чрез отваряне ги полето от възможности, създавайки повече или по-малко силен съспенс.

Филмът „Дъжд и риба“ беше обект на няколко от тези кратки презентации.

Ето три, взети от сайтове, които цитират произведението, към които е прикачено четвърто предложение, предложено на англоговорящ сайт:

„Един дъждовен ден малко момче чака автобуса и оставя въображението си да се развихри. Картини изникват в съзнанието му.“

Платформа Films pour enfants

„По време на дъжд едно малко момче чака автобуса под чадъра си и си тръгва в мислите си.“

cinemapublic.org

„В дъждовен ден едно момче чака на автобусна спирка. Капки вода тропат и правят вълни в локва. Изведнъж, начало. Златна рибка в езерото...“

3dvf.com

„Един дъждовен ден едно момче чакаше нацупено на една автобусна спирка. Тупкане, дъждовни капки скачат и правят вълни в локва. Гледайки го, той видя нещо [скок]. Когато момчето погледна в локвата, там плуваше червена риба. Това е история за червена риба, която момче видяло в дъждовен ден.“

Letterboxd, социалната мрежа за любителите на филмите

Съставът на тази кука и изборът, който предполага, са възискателни и позволяват формираща рефлексия от страна на учениците. В примерите, представени по-горе, дъждът се споменава в първите думи. Именно тя е движещата сила действието, което удвоява интензивността си, което създава локви, огледала за детето. Когато той спре, филмът също спира.

Можем да работим и върху още по-кратки форми, съществителна фраза или слоган, придружаващ заглавието.

Писането на „предмет“ може да бъде първа или нова възможност да поставите под въпрос избраното заглавие.

Учениците ще наблюдават разликата между японското заглавие, което означава "златна рибка", и английското заглавие, което се превежда на

„дъжд и риба“. Защо тази разлика, приета от режисьора? Какъв е интересът на първия, този на втория?

Какво друго заглавие биха си представили учениците? По начина на Ла Фонтен, „Детето, дъждът и рибата“, което се отнася повече към историята, без изричен морал тук? Или, много различни, „Чакането“, „Мечтание в дъжда“, които превеждат ситуацията на детето, неговото начин на мислене. Учениците могат да измислят много отговори.

Класът също ще може да сравнява заглавието на филма със заглавия, дадени от други творци, поети, художници, музиканти... произведения, които са посветили на дъжда, като цитираните в края на този документ.

Резюмето е по-дълго и разказва цялата история. Терминът "синопсис", включен в лексикона на киното, кан се разглежда като синоним и се представя като такъв на ученици на възраст от 9 до 12 години. Резюмето на „Дъжд и риба“ ще представи някои лесно преодолими трудности, от една страна поради преплитането на мечтанието в реалния опит, от друга се дължи на множеството интерпретации по отношение на героите и връзките, които ги обединяват. Резюмето пита учениците да идентифицират мястото, героите, връзките, които ги обединяват, действието, в което участват.

Мястото, декорът

Филмът не показва конкретна обстановка. Редки улики подкрепят хипотези:

Визуални улики:

- . Бяла бариера (в 0.23)
- . Продълговатият знак (0.48), който разбираме, показва автобусна спирка
- . Автобус или автобус
- . Скицирани дървета и сгради (от 3.29)

Звукови сигнали:

- . Звук от движение на коли
- . Звукът на автобуса и неговите пневматични врати.

В зависимост от личния си опит учениците ще разпознаят град, село, селце, път, кампания, но едва ли ще могат да стигнат по-далеч и да потвърдят своите хипотези. Действието може да се проведе на места, в различни страни.

Дъждът, след това отблясъците, причинени от завръщането на слънцето, скриват или заливат елементите на декора. Вниманието е такова фокусиран върху детето, чадъра, автобуса, няколко основни елемента за историята и преди всичко върху дъжда, след това върху слънцето които са основни актьори и които подхранват емоциите на детето.

По време на първата среща между Сацуки, Мей и Тоторо във филма "Моят съсед Тоторо" (Hayao Miyazaki, 1988), дъждовната завеса също скрива сивия декор, като го фрагментира. Режисьорът запомни ли този епизод от филма?

Дъждът и светлината имат разтваряща сила. Разтварянето на елементите на декора подсилва избраните цветове. прецизните форми изчезват и детето еволюира във вездесъщ сив цвят, след това в яснотата на оранжево-жълтото. Няколко нюанса едва отличават ботушите на момченцето, леко синкавото му облекло, като вариации на сивото.

Светът на дъжда е монохромен като прането на Те Wei. Червената риба, златна рибка, носи златния цвят, който след това достига цялото небе, в момента, когато очакваният възрастен най-накрая пристига. Цветовете на декора съвпадат с чувствата, емоциите на детето, означават толкова, колкото са причината.

Дъжд и риба © Risa Kimpara

Героите

В този декор от впечатления главният герой е разпознаваем. Той е дете. Неговият малък размер се определя от:

- . Пропорции дете/чадър
- . Пропорции на дете/автобусна спирка
- . Пропорциите дете/възрастен, в изгледа му от птичи поглед в последната част (изображение, показващо го до възрастния).

Вероятно е малко момче, ако го тълкуваме в този смисъл:

. Неговото облекло, което е на дете и се носи по-често от момче, но класът може да има иска да го обсъдя

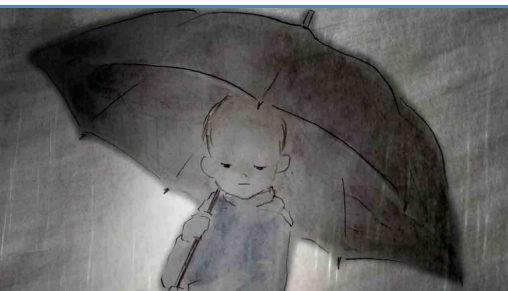
. Късата му прическа, но учениците ще могат да обсъждат и това.

Авторите на цитираните по-горе предложения единодушно признават малко момче.

Рисунката също дава указания за душевното състояние на детето.

. Лицето му: очите, устата са изразителни.

Устата е изтеглена, "схрускана" с линия, която може да изрази тъга, мрак, радост, изненада.

Детето преминава от тъга към удоволствието от откриването на котката, след това към учудване блян, преди радостно да намери очаквания възрастен. Всички тези чувства се означават в един ред. Начинът, по който влачи чадъра, подчертава впечатлението на тъга.

Около детето другите герои са неточни.

. Животни, истински като котката с тъмен цвят, която мяуче и бяга от водата; истински и в същото време нереални, като тези златни рибки, които се размножават през целия сън и които летят.

. Женска фигура, като метаморфозата на една от тези риби, която позира целувка по клепача на детето.

. Мъжка фигура, която се намесва накрая, гали косата на детето, преди да продължи пътуването си с него.

Възрастните, както в мечтите на детето, така и в действителност, са нежни и протектори. Тяхното присъствие се свързва с удоволствие и щастие. Учениците ще формулира хипотези. Те без съмнение ще искат да разпознаят в човека баща, че детето чака и ще трябва да обоснове това тълкуване. Ще съдят ли и те че мечтаната жена е образ на майката, за която детето мисли? майка липсва в реалността, но присъства във въображението на малкото момче.

Женската фигура изглежда родена от метаморфозата на златната рибка, рибата d'or, както казваме на английски, "златна рибка". Тя, чиято златна коса разгъва се като забулени перки на риба, изчезва бързо.

Метаморфозата на животните в хора и обратно е универсална тема и се появява в много легенди, както в Япония, така и в други страни.

Четец на Овидий и отворен към западната култура, Хаяо Миазаки се възползва от това въображение чрез композиране на „Ponyo on the cliff“ (2008), историята на а златна рибка малко момиче, не без да е вдъхновено, от дълъг път, от Андерсен.

Дъжд и риба © Risa Kimpara

Действието

вали дъжд. Дете, влачещо след себе си чадър, върви към автобусна спирка.

От 0,15 до 0,39 детето пресича игрището отляво надясно, гледайки тъжно, влачейки чадър. Движението е подчертано от редуването на кадри, показващи детето в близък план и след това в среден кадър. Всяка промяна на плана ни позволява да заменим Преместете детето отляво на изображението и повторете това движение отляво надясно.

Изстрелът 0,30/0,31 наслагва двата изстрела.

На няколко пъти филмът ще насложи две изображения, означаващи преходите с голяма плавност.

От 0,31 до 0,39 детето пресича полето и изчезва, напуска рамката вдясно, оставяйки празно място, за да се появи и след това заглавните герои изчезват.

В 0.47 и до 0.54 филмът показва как детето стои на спирката.

Детето стои на спирката. Идва автобус, спира и си тръгва.

От 0.55 до 1.07 автобусът навлиза в полето отляво, пресича и спира, преди да излезете от рамката вдясно.

Саундтракът предоставя информация за отварянето на пневматичните врати след това затворете, без да ги виждаме на изображението.

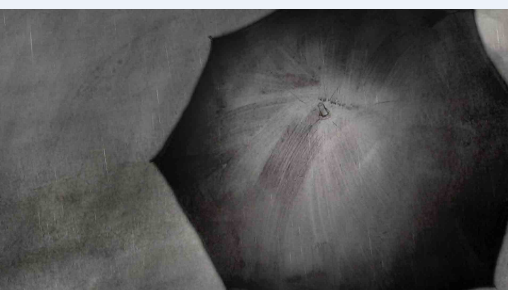
Детето не се е качило в автобуса. Той остана, той чака под постоянен дъжд.

В 1.08 изчезващият автобус разкрива детето, което все още стои на спирката. Ние може би си е помислил, че ще се качи в автобуса и ще се изненада да го види.

Пороят се засилва. Детето отваря чадъра си, който резонира.

От 1.09 до 1.16 детето е заето да отваря чадъра си.

В 1.17 чадърът покрива почти цялото поле, след което се вижда детето в близък план (1.18) и среден кадър (1.19), като двете изображения се наслагват в 1.19.

Една котка се присъединява към него и намира убежище близо до него под чадъра.

Детето чака и няколко секунди са посветени на това да му се покаже така, неподвижно-жлъчка, безделник. След това му хрумва идеята (1.31, насложени изображения) да играе с неговата чадър (1.31 до 1.42). Докато кадърът е още в близък план, детето се вижда малко постепенно потъвайки леко, сякаш гледката към него набираше височина, в проследяващ кадър, който е едновременно отзад и вертикален. От 1.42 до 2.05 вниманието на детето се поглъща от мяукането на котка, което остава извън екрана. Детето е сега в центъра на изображението и след 2.00 ново вертикално движение ви позволява да откриете котката.

2.05 разкрива детето на автобусната спирка, както видяхме преди (срв. 1.19), но под неговия чадър котката се скри. Детето вече не е само.

Дъжд и риба © Risa Kimpara

Детето и котката наблюдават отражението си в локва. Детето открива златна рибка, която е започва да лети около него, придружен от ято други въртящи се риби. Появява се женска фигура смее се, целува лицето на детето, преди да изчезне.

Следното изображение (2.20/2.11) е изненадващо. Изглежда като нисък тъгъл, но отражението обяснява този ефект. Героите се разделят в отражението на локва (2.12-2.20), тогава два свята съществуват едновременно и във водата ще се разкрие една вселена необичайно.

Златната рибка се появява в 2.25, сякаш се ражда от капката вода, която заема изображението от 2.21 до 2.25. Той изглежда умира в 2.38 и се преражда от двете ръце, които го вземат, прикриват го и след това го оставят да избяга, както се прави с птица (2.39-2.45). Тези двама ръцете не изглеждат тези на детето, което се превръща в изумен зрител на полета на рибата, а след това на всички риба около него. Изображението го поставя в центъра, в близък план, в близък план, в среден кадър също за да открие балета на многобройните риби около него (2.55-3.03, суперпозиция). В 3.10 близкият план ни позволява да заснежем целувката на жената със светла коса позира на клепака си, преди да изчезне (3.13, няколко изображения насложени, за да обозначат скоростта на движение). Детето остава само, след което изчезва.

Празното поле, пометено с все по-жълти и розови цветове, е пресечено от златна рибка отдолу нагоре и отляво наляво (3.20). Рибата изчезва в дълбините на полето (3.21).

Слънцето се върна. Рибите са изчезнали, но небето, отново слънчево, е техният цвят. Котката си тръгва. Възрастен, вероятно извън автобуса, сега е с детето. Той я гали нежно по главата. Възрастният и детето тръгват заедно.

Позлатено от слънцето небе изпълва цялото поле от 3.22 до 3.28. Оранжевите фигури в небето напомнят формата на риба червено, заоблеността на тялото му, удължената триъгълна форма на опашката му. Силуетите на детето и котката, обърнати с гръб към небето и в декора, се появяват отново, дублирани в отражението си на земята, докато погледът, поставен върху тях, се отдалечава, сякаш под ефекта от заден проследяващ изстрел. Затвореният кадър потвърждава, че дъждът е спрял. Котката напуска детето (3.36). В 3.55 изображенията са насложено и детето се вижда отгоре, главата му е надолу в центъра и лицето му, както изглежда, отразено в локвата, която детето, все така очаровано, продължава да гледа. Сянка зад него се появява в отражението (4.05). Детето ги разширява очи. Той се обръща и се изправя срещу пристигането (4.08), чийто поглед приема филмът и който остава извън екрана. Така детето се вижда в гмуркане, изненадано, без усмивка. Ръка, голяма и широка, влиза в рамката от горната част на рамката и лежи върху главата му (4.12) които обхваща. Детето затваря очи и ги отваря отново, сега се усмихва (4.14), дори се изчервява все повече и повече повече (4.15). Щастливото му лице е насложено върху автобуса (4.16), който напуска рамката, като излиза през рамката вдясно и която, правейки това, разкрива детето и възрастния, които сега държат чадъра. Възрастният протяга ръка към детето (4.18) и двата силуета, които объркан в профил (4.20) сега се премести наляво и изчезва. Полето е празно (4.20/4.22) до се появяват кредитите. Възрастният и детето се появяват отново в центъра, зад имената на членовете на екипа. Гърбовете им са и сякаш се насочват към дълбините на полето.

Извън камерата е пространството на историята, което не се появява в кадъра. Полето е видимото пространство вътре в рамката. Авторът използва извън камерата, за да скрие за момент от зрителя какво вижда детето: котката, възрастния.

Разширения:

Въз основа на уликите, открити във филма, учениците може да бъдат помолени да си представят какво се е случило преди, да дадат малко име на детето, да измисли своята история, която да го накара да изживее моментите, разказани от филма.

Темата

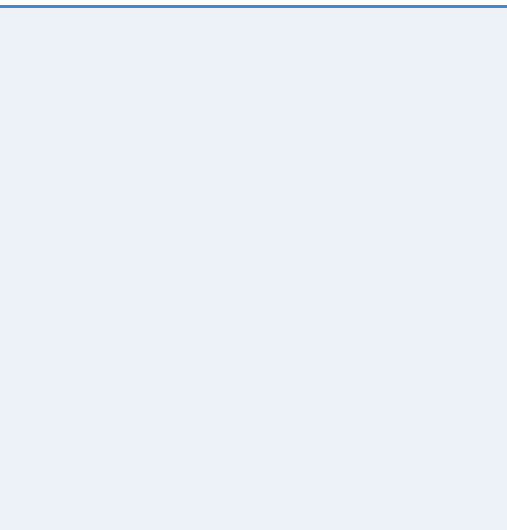
Дефинирането на темата може да предизвика дискусия в класа тук.

Темата за чакането изглежда е в основата на разказа тук. Въпреки това може да е интересно да го характеризираме: празен, самотен...

Темата за дъжда също е значима. Заглавието, което съдържа думата "дъжд" на английски, свидетелства за това.

Разглежда се и темата за детството: умението да мечтаеш, да си представяш, умението да оставиш реалността за нейното отражение, да разгърнете около себе си вселена, открита във вас самите и/или в легенди, приказки... но също и връзката с възрастните с тези женски и мъжки фигури. Бащината фигура е разпознаваема, майчината е мечтана. Би ли била майката отсъстващ, болен като в My Neighbor Totoro от Miyasaki, където двете малки момичета, Satsuki и Mei, живеят сами с баща си?

Коинобори в Япония, Дмитрий Попов

Хирошиге, 1895 г. Бруклинският музей

Моделът на летяща риба

Летящите риби играят важна роля в японската култура. Те са представени в Koï Nobori, буквално „шарански струи“, които са вятърни чорапи във формата на шаран кои, направени за "Tango no sekku", „момчешко парти (sekku)“. Енергичният шаран плува срещу течението с смелост, която им спечели тази почит. Този модел "летяща риба", чието заглавие Японски, "златна рибка", подчертава важноста, поставя мечтанието в сърцето на филма, вътрешният живот на малкото момче, разкрит за миг от появата на рибката.

Саундтракът

Саундтракът на филма е напълно лишен от диалог. Определяйки, той прави повече от подкрепа, той укрепва зрителното възприятие, то го ориентира. Подчертава композицията, движението, определя моментите, подкрепя, подкрепя смисъла, помага към разбирането. Може да намали полисемията на изображенията.

Слушайте без да виждате

Ако проектът има за цел да привлече вниманието на учениците към важността на този саундтрак, възможно е да им предложите да го слушат преди да види филма, за себе си и след това да позволи на учениците да формулират хипотези въз основа на това слушане. Саундтракът на Rain and Fish се състои от три части, които са очевидни за ухото.

- . В първия чуваме, че вали, някой върви, карат коли, "кола" спира и пак тръгва, но децата могат да разпознаят звука от пневматичната врата на автобус, звънец, предхождащ мяукане. Дали личният им опит ще им позволи също да бъдат внимателни към тропането на дъжд върху чадър?
- . Във втория музиката, като тази на ксилофон, покрива звуковото поле, прекъснато от шума на дъжда. Отначало е бавен, след това много бърз, след това отново се променя.
- . Накрая, в третия, дъждът вече не се чува. Звънецът звъни слабо, след което изчезва. Колите се движат с шума, който създава движението им на мокра земя, превозно средство спира, някой върви, птиците плачат, превозните средства продължават да се движат, няколко стъпки, после последният звук, този на капка вода.

Този саундтрак е съставен от шумове, познати на младите ученици, които ще могат да формулират хипотези, които филмът ще потвърди или ще анулира. Втората част може да предизвика недоумение и никаква звукова следа, освен постоянния дъжд, се отнася със сигурност към реалността. Къде изчезнаха проходилката, котката, превозните средства? Изчезването на тези звукови елементи повдига въпроса дали сигнализира за изчезването на един реален и познат свят.

Слушайте и идентифицирайте произхода на звуците в изображението

По време на прожекцията с учениците е интересно да свикнете да разграничавате:

- . Звуците, които принадлежат на представената реалност. (Напр. дъждът, който виждам на изображенията). Те точно ли са тези, които обикновено чуваме? Има ли разлика между обикновеното изживяване на тези шумове от децата и тяхното възстановяване в филм? Тук звуците са реалистични, но тяхната дискриминация привлича вниманието, подчертаване на падането на капка вода например.

- . Звуци, чийто произход не е в представената реалност. (Пример: музика, която никога не свири в представената реалност). Така че режисьорът добави тази музика. Интересно е да попитам защо, особено след като в този филм тя се появява само в много специфичен момент, напредва от бавно към бързо, след което се забавя отново. Учениците несъмнено ще видят че съпровожда танца на летящите риби, че звукът на инструментите е много близо до това на дъждовните капки.

Музиката съвпада с унеса, с движението на въображението, което се ражда, възниква от детския опит с дъжда, изострен от самотата на чакането празен ход. Той подчертава метаморфозата на една реалност, която въпреки това си остава отправна точка на мечтанието: истинският звук на дъжда, свързан за момент с котешко звънце, става кристално чиста музика. Водата се превръща в инструмент на музиката и падащите капки резонират като остриета на ксилофон.

За звуците в киното можем да се позоваваме на ясните и илюстрирани обяснения на сайта: <http://upopi.ciclic.fr/vocabulaire/glossaire>

Гледайте филма без звук

Това е упражнение, което често се практикува, което ни позволява да предложим едно или множество саундтраци и анализирайте как влияят на приемане на филма.

Учениците винаги са внимателни до вариации в значението и емоции, възприемани според избраните реализирани звук.

Учениците също ще имат значение между музика и звукови ефекти.

Мрежовият филм

Детска литература

Има множество произведения, занимаващи се с преживяването на дъжда.

Защо не изберете творби, които предлагат положителна визия за дъжд?

Стихове на тема дъжд...

„Валя дъжд“, Les Ziaux, Raymond Queneau (1943), стихотворение, изпълнено с жизнерадост, което учениците ще могат да имитират като млади улипианци.

"Pluie", À la borde du temps (1984) и "Le loup vexé", Enfantasques (1974), Claude Roy, поетични и забавни текстове.

"Pluie", Les Stances, Jean Moréas (1899), осем меланхолични стиха, които могат да отекнат детския сън.

„Дъждът“, Пристрастията на нещата, Франсис Пондж (1942), необичайно извикване, свързано със звуци и форми, в прогресия, близка до тази на филма.

„Той плаче в сърцето ми“, Романси без думи, Пол Верлен (1874). „Барбара“, лирика, Жак Превьер (1946).

Анимационно кино

„Моят съсед Тоторо“, Хаяхо Миядзаки (1988). "Ponyo on the Cliff", Hayao Miyazaki (2008)

Боядисвайте

„Дъжд, пара и скорост“, Уилям Търнър, 1844 г., Национална галерия, Лондон.

„Дъжд върху града“, Такеуши Сейхо, между 1864 и 1942 г., Musée d'Orsay, Париж.

„Изследване на морски пейзаж с дъждовен облак“, Джон Констабъл, 1828 г., Кралска академия на изкуствата, Лондон.

Сравнение между творбите на японския художник Хирошиге и творбите, вдъхновени от него, „японията“ на Винсент ван Гог:

„Внезапен дъжд над моста Шин-Охаши и Атаке“, 1857 г., Хирошиге, Библиотеката на Конгреса на САЩ и **версия на Винсент ван Гог "Мост в дъжда, след Хирошиге", 1887 г., музей, Амстердам.**

„Житно поле под дъжда“, 1889 г., Винсент ван Гог, Музей на изкуствата във Филадельфия.

Защитен от дъжда, Hanabusa Itcho, 1709 г. Метрополитен музей на изкуствата

Музика

„Капката вода“ (Прелюдия опус 28 N° 15), 1838 г., Фредерик Шопен.

„Градини под дъжда“ (отпечатъци), 1903 г., Клод Дебюси.

Клод Дебюси заявява, че е гледал картини на Търнър в Лондон, преди да композира тези отпечатъци.

<https://admin-ressources.philharmoniedeparis.fr/0769180-estampes-de-claude-debussy.aspx>

„Дъждовно дърво, за две маримби и вибрафон“, 1981, Тору Такемицу.

Този японски композитор посвети няколко произведения на дъжда, особено през 80-те години. Този, с който си играх ударни инструменти, е "подражателен" и може да събуди въображението на учениците.

<https://edutheque.philharmoniedeparis.fr/doc/CIMU/0962799>